

um ikke har mulighed for at videregive fra forhandlinger med en privat part. Alt det, der overheadet kan gives, alle de notater og spørgsmål, der er besvaret, er jeg overbevist om er givet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er enig med hr. Kim Andersen i, at aftalen er en blanding af business og politik. Det, der er problemet, er, at vi ikke kan finde ud af, hvor business starter, og hvor politikken holder op.

Men jeg vil så i øvrigt godt benytte lejligheden til – selv om det ikke var meget tydeligt – alligevel at takke hr. Kim Andersen for det seneste svar, jeg fik. For hr. Kim Andersen bekræfter, at Folketinget stadig væk har ret til at udskrive skatterne, men at i den udstrækning, der kommer penge ind fra dem, skal de afleveres til DUC, og det er endda sådan, at hver gang man får 1 kr. ind, skal man aflevere 1,43 kr., fordi staten skal betale skatten for dem, man afleverer den til.

Det svar takker jeg for, for dermed må hr. Kim Andersen også være enig i, at når der stemmes her om et øjeblik, så stemmer de, der stemmer ja, med bind for øjnene, og at sandsynligheden for, at det danske samfund nogen sinde får den andel fra den danske undergrund, som er forudsat i det lovforslag, som vi har behandlet, L 62, næsten ikke er til stede. Alt taler imod, at det danske samfund nogen sinde får den andel, som økonomi- og erhvervsministeren og skatteministeren forudsætter i regeringens eget forslag.

Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at det er konsekvensen af hans seneste svar?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Kim Andersen udtaler sig på en måde, som om det var en forhandling om hans egen private økonomi, det her handlede om. Men det er det jo ikke. Det er jo samfundets værdier, hvor regeringen faktisk stod i den enestående stærke position, at den havde et flertal herinde, der sagde: Vi vil have mere ud af vores egne værdier.

Når man så går til en forhandling og øjensynlig har gjort op med sig selv på forhånd, at man ikke vil bruge de alternative muligheder, der er, så er det klart, at man er en uendelig svag forhandler over for en uendelig stærk part. Så jeg vil faktisk gerne have at vide af økonomi- og erhvervsministeren, om han også gik til denne her forhandling med den klare indstilling, at han

ikke ville bruge den magt, han havde via Folketinget, til at sige: Det er en god mulighed, at vi kan lave beskatning af denne her aftale, ligesom man har gjort i andre lande omkring os mange gange.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg synes, det er sagen i en nøddeskal, når vi diskuterer den her olie, at vi skal ind i alle de her tekniske detaljer og mærkværdige aftaler. I virkeligheden synes jeg, det er ret straightforward, når det drejer sig om alle danskernes ressourcer. Vi har nogle ressourcer; vi har behov for, at de bliver pumpet op; så hyrer vi et selskab til at pumpe de ressourcer op, og det får de en eller anden pose penge for. Jeg kan slet ikke forstå, hvorfor vi skal ind i al den her beskatning; det er sådan set samfundets ressourcer. Men vi har altså en regering, og i øvrigt også en tidligere regering, som ikke er af helt samme opfattelse.

Nu har Enhedslistens ordfører været oppe nogle gange og spørge, men vi har ikke fået noget svar, så jeg vil gerne spørge hr. Kim Andersen: Er det svar, som ministeren har givet, hvor ministeren slår fast, at det eneste, samfundet får ekstra ud af denne her aftale i forhold til de nu-gældende regler, er 4 mia. kr., korrekt, eller er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg forstår godt, at hr. Stavad er nødt til at bruge mange spidsfindige argumenter, pseudoargumenter, for at forklare Socialdemokratiets mærkværdige stilling i denne her sag, hvor det drejer sig om mange penge, om velstand og om arbejdspladser, og hvor Dansk Metal har bebrejdet Socialdemokratiet, at man ikke gik med og tog et ansvar, men hvor Socialdemokraterne altså har valgt at lytte til pædagogerne i LO i stedet for til Dansk Metal, som er dem, der er afhængige af arbejdspladserne.

Det er jo sådan, at DUC-selskaberne kompenseres for virkningerne af ændringer i de eksisterende eller nye love og andre regler, der specifikt rammer producenter af kulbrinter i den danske del af Nordsøen. Kompensationen fastsættes med henblik på, at den økonomiske balance mellem staten og bevillingshaverne genoprettes, og kan maksimalt udgøre den nettofordel, staten opnår ved denne aftale. Det var et citat fra selve